

פרקליטות המדינה
לשכת פרקליט מחוז ירושלים
תאריך: א' באייר תשל"ז
19 באפריל 1977
מספר: 56/150 ס.ב.ס.

לכבוד
מר יגאל לביב
רחוב הכנסת הגדולה 14
חל אביב

הנדון: סתבת מ-5.4.77
אל נצי"ם ב. זיגל
חלונת בענין פרופ' י. ידין

1. חלונת שבנדון מתייחסת לשני נושאים:

(א) העברה מסבב חוץ למי שאינו סוחר מוסמך והכרזה מס"ח.
(ב) גניבת שיק מן האוניברסיטה העברית.

2. המשטרה העבירה אלי החומר שרובו על ידה וממנו למדתי את העובדות הבאות:

(א) השיק נשוא הפניה נחבל על"ם לרכוש את אוסף כלי הנשק העתיקים מאברהם לוי שהציעו למכירה.

(ב) השיק נמסר למקודת המכון לארכיאולוגיה של האוניברסיטה העברית. השיק הוטב ע"י יגאל ידין כראש המכון האמור ביום 25.12.72 ונמסר לידי אברהם לוי.

(ג) אברהם לוי הפקיד את השיק ביום כו הוטב, ה-25.12.72, בבנק דיסקונט, ירושלים.

(ד) האוסף - למעט 22 פריטים שנשלחו לארה"ב - נמסר למכון לארכיאולוגיה של האוניברסיטה העברית.

3. במסב הדברים המתואר לעיל הגעתי לידי מסקנה, כי אין מקום לנקוט בהליכים כלשהם במישור הפלילי נגד פרופ' י. ידין.

4. זכותך לערור על החלטתי בפני היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה, חוץ יום מיום שהימסר לך הודעתי זאת.

בכבוד רב,

מיכאל קירש
פרקליט מחוז ירושלים

מיכתב פרקליטי המחוז, המקבל את גורסת ידין לגבי עופקת העת"י קות. המיכתב מתעקם מכך שזידין לא היתה סמכות לחנום בשם האוניברסיטה, וכן אין המיכתב מתייחס לאשמה כי ידין עבר עבירה בכך שמסר את הצ'ק לדוי - זאת, ללא קשר רמה שעשה לוי בצ'ק.

לחקוק, והיה בהן כדי להעלים מן האוניברסיטה את הצ'ק שניתן על שמה, ואשר ידין עשה בו שימוש כרצונו, כדי לדעת אם אכן היתה האוניברסיטה מחוייבת לעשות אוי תו השימוש בכסף זה.

ג. לעניין סעיף זה, וכן לעניין סעיף 2. האוניברסיטה וידין מקיימים יחסי עו"ד כרציבור ומסד-ציבורי, כמו מיכאל צור והחברה לישראל, או אשר ידלין וקופת חולים. על המשטרה לחקור ביוזמתה חש" דות לעבירות של עובדי-ציבור, ולא להמ" תין עד שהמוסד יגיש תלונה.

ד. הצ'ק האמור היה על סך 6000 דולר. החוק מחייב אורח ישראלי, שאינו מורשה להחזיק במטבע זר, להציעו לסו" חר מוסמך. מר ידין מסר למר לוי, שר אינו סוחר מוסמך, ועבר בכך על תקנות ההגנה - כספים.

איי-הגשת-תלונה על עבירה זו יגרום לתקדים, שזכינו מותר להע" ביר מטבע זר בניגוד לחוק מאזרח דחברו, ובייחוד שבמסופו של דבר יגיע הכסף לסוחר מוסמך.

(במיכתבו מונע מר קירש בקפ" דנות רבה נמקדו שמעשהו של ידין לא היה עבירה.)

(6) התנהגות בנק דיסקונט בירושלים לגבי הצ'ק מורה אף היא. הבנק איפשר למר לוי להכניס לתשבון מסויים צ'ק, המ" שוך על שם מוסד. בלי הותמת וחתימה כחוק של המוסד המסב את הצ'ק, הוראות הפיקוח על הבנקים קובעות גם כי הח" תימה הראשונה על גבי הצ'ק צריכה לה" יות של מי שעל שמו נמשך הצ'ק. הצ'ק האמור הופקד כשהוראה זו לא קויימה. בהתנהגות זו יש, לדעתי, עב"י רות על חוקי הבנקאות.

בתודה,
יגאל לביב.

לגבי חפירות אחרות של מר ידין, כמו חצור ומידבר-יהודה, פורסם הפירסום כי חוק, במהירות רבה ביותר. במקרה של מצדה הירבה מר ידין בפירסומים פופול" ריים, שהכניס לו כסף רב - 200 אלף עד 400 אלף לירות לשנה. ההכנסות מה" פירסום המדעי הראוי היו צריכות להגיע לגופים הציבוריים שמימנו את החפירות. על תלונה זו השיב לי היועץ-המישפטי של משרד-החינוך, הד"ר צבי כהן, כי מיכתב מיום 18.4.77, כדלקמן: "קביעתך כי טרם פורסם, חיבור מדעי ראוי על דבר תוצאות החפירה במצדה אינה בבחי" נת שאלה שבעובדה, אלא טענה שבסברה. שהיא גופה מצוייה כעת בהליך מישפטי שאתה צד לו."

דעתי, הסירוב לחקור תלונה על עבירה על חוקי-העתיקות, בנימוק כי הנושא נמצא בהליך מישפטי אחר אינו תקף, וחובה על מישי" רדיה-חינוך, המופקד על קיום ה" חוק, לחקור את התלונה הגופה, אחרת יוכל כל אחד לעכב כל חק"י רה ממשלתית נגדו על-ידי הגשת תביעה כלשהי נגד מישהו לבית"י המישפטי.

(4) באותו מיכתב קובע היועץ-המישפ" טי כי לגבי תלונתי על מסירת הצהרה כו" זבת בקשה לרשיון-הייצוא, שניתן כו" 8.10.72, הוא לא מצא בסיס לגירסתי, כי שווי הכלים האלה היה 6000 דולר. היועץ מציע לי, אם חושב אני שצדק עימי, להתלונן בכתובת אחרת. אני מניח כי כבודו יידע מהי הכתובת לגבי התלונה, שאני חוזר עליה בקצרה:

ברשיון-הייצוא האמור הוצהר כי השווי של הכלים המיוצאים, לצורכי המס, הוא 250 דולר. לכן שולם מס של 25 דולר, כחוק לגבי שווי זה (10%).

חליפת המיכתבים שבין מר ידין למר רוואי, שקנה את העתיקות האלה עבור "בוורלי בנק", שהוא מנהלו, וכן סיפור המעשה כפי מר ידין עצמו, כקובלנה שהגיש נג" די לבית-המישפטי-השולם בתל-אביב (תיק 77/7729), מראה בבירור כי תמורת מישלוח ייצוא זה שלח ה" קונה צ'ק על סך 6000 דולר. מכאן שהיה צריך להצהיר על שווי-הייצוא של 6000 דולר, ודשלב מס של 600 דולר ולא 25 דולר (כלי כל קשר לשווי האובייקטיבי). באי-רשום התמורה האמיתית יש הונאה, וע" כך אני מתלונן.

(5) במיכתבו אלי מיום 19.4.77 מודי" עני פרקליט-המחוז מיכאל קירש כי "במ" צב הדברים המתואר לעיל הגעתי לידי מסקנה כי אין מקום לנקוט בהליכים כלשהם במישור הפלילי נגד פרופסור ידין. אני מערער לפניך על החלטת זו, ואלה נימוקי:

א. ההחלטה על רכישת האוסף מאב" רהם לוי היתה שרייחית, ולא עברה אישור מוסד מוסמך או ועדת-תקציב של האוניברסיטה העברית. שבשמה התיימר מר ידין לפעול. עובדה היא כי מוויא" ישראל סירב, קודם-לכן, לרכוש את ה" אוסף. בין מר ידין למר לוי אין יחסי קונה ומוכר רגילים, שכן מר ידין סייע למר לוי לקבל זיכיון בילעדי וללא מיכ" רו מהיל" הספר לייצר ולמכור תעתיקים ממגילות-המיקדש. זיכיון זה מכניס סכומי

הממונים על שמירת החוק יד לא"י מיליוני.

מיכתב הפרופסורים, יחד עם התביעה שהגיש ידין, יצר תחילה רושם כאילו מעשים אלה מוכיחים את צידקתו, מול האשמות העולם הזה. אין רושם הרחוק מן האמת יותר מזה. תלונה מפורטת נגד ידין הוגשה ביום ליועץ-המישפטי לממשלה. היא מכילה עובדות חדשות על מעשיו, ומערערת על כמה החלטות קוד" מות של רשויות ממשלתיות בעיקבות הא" שמות קודמות שלי.

תלונה חדשה זו יש בה כדי לה" לאשר שוב את הפענה המרכזית נגד יגאל ידין: הוא עבר על ה" חוק, ועושה ביום ליועץ-המישפטי מימון הציבור ורכושו. בכך הוא פוסק את עצמו לכל תפקיד מנהי" גותי לאומי.

להלן מיכתב-התלונה שני מיום 25.4.77:

לכבוד
היועץ המישפטי לממשלה,
הפרופסור אהרון ברק,
ירושלים.

הנדון: קובנות חדשות ועיר"י עור על החלטות פרקליט מחוז ירו" שלום היועץ המישפטי שני מיש" רדיה-חינוך, לגבי פרופסור ידין.

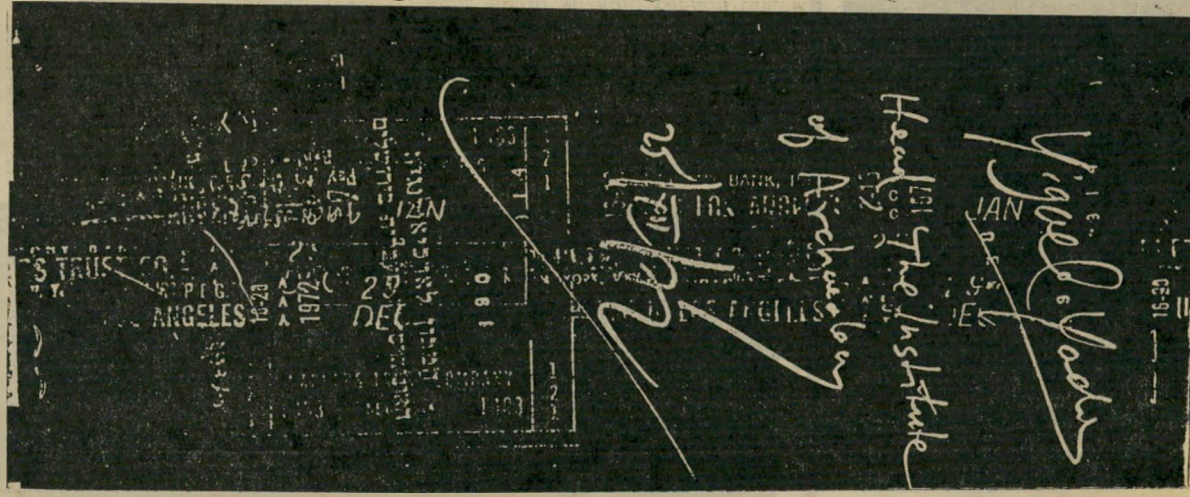
(1) החל בשנת 1969 (אוגוסט) ועד ל" ספטמבר 1970, יצא פרופסור יגאל ידין לשנת שבתון בחו"ל שבה קיבל, כמקובל, משכורת במטבע זר מן האוניברסיטה. ב" שנת השבתון השכיר את דירתו לפרופסור (השם מוזכר במיכתב), אורח זר, הגר בירושלים.

מצויות בידי עדויות כי תשלום שכר" הדירה למר ידין נעשה בניגוד לחוק. יש לי חשד סביר כי חלק משכר-הדירה, אם לא כולו, שולם במטבע זר בחו"ל. לחילופין, היה השכר ששולם בפועל גבוה פיישניים מהסכום שמר ידין הצהיר עליו לצורכי-מס. (לפני ידידים שען ידין כי העיסקה נעשתה על-ידי אשתו המנוחה, וכי אין הוא מצוי בפטיטה.)

(2) בדצמבר 1971 וינואר 1972 חתם הפרופסור יגאל ידין על שני חווים עם הבי"ביטי להפקת סרט על חפירות הצור. החווה האחד הוא "חווה-אמן", הנוגע ל" שכר שקיבל מר ידין על הופעתו בסרט. החווה השני הוא "חווה וכינות", שבו רכש הבי"ביטי מסר ידין חומר שצולם בעת החפירות, וכלל בעיקר סרט בן 16 מ"מ. חומר זה היה רכוש האוניברסיטה העיב" רית, שמימנה את החפירות. החומר צולם בצויד-צילום שהיה רכוש האוניברסיטה, המממנת את החפירות.

מר ידין קיבל תמורת שני החווים 500 לירות אנגליות, ולקחן לכיסו ללא ידיעת האוניברסיטה. לדעתי, יש בכך מכירת רכוש שאינו שלו, והדבר מהווה עבירה פלילית.

(3) ביום 4.4.77 הגשתי לאגף-העתיקות תלונה על כך שמר ידין טרם קיים את חוקי-העתיקות, וטרם פירסם, פירסום מדי" עי ראוי" על חפירות מצדה. אי-קיום סעיף זה בחוק מונע ממדינת-ישראל ב"י צוע מה שקרוי בחוק, "חלוקה", היינו מת" הזכות למדינה לקחת לעצמה את העתיקות החשובות מבחינה ציבורית, ולתת לציבור את האפשרות לחנות בהן. החוק מחייב לפרסם פירסום כזה תוך שנתיים מאז תום החפירה. עברו 12 שנים, והחוק לא קויים.

זום נראה בבירור כי אין עדין חותמת של האוני- ברסיטה, וכי ידין חתם כתואר של ראש המכון. כי אין בו חתימת אברהם לוי, שהכניס את הצ'ק לחשבונו.